

Ben İnanım Sadece İnsan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Şubat 2026

Tensiye ediyorum ne varsa dünde kalmış ne yoksa ve renkler gibi mahremime ve mabedime uzanan eller kırılısın diye, sesleniyorum yüce Rabbime.

Göğsümde devasa bir yangın, aşkın ateşine düşkün.

Sözcüklerden bir tutam hissizlik asla erişemedikleri kadar hislerime.

Ve ruhumdaki kandil yüreğin neferi şükür ve sabır.

Dilimde dua.

Aklımda annem.

Dünümü yalan neşreden o isyankâr ve de.

Bense yürüyorum yolumda Allah rızası için Allah bilinciyle.

İnsanlar var sehven yalan.

İnsanlar var sevgiyle d/okunduğum.

İnsanlar var yüreğimi teslim ettiğim.

Ben de insanım insana mahsus kefil olduğum kadar da niyetime ve bilincime.

Duygular yaslı ve telaşlı değil artık.

Yaşını başını almış kimse bana el uzatan ve ben onlara duacı.

Yaş dediğin ne ki?

Ya düşen gözden...

Ya da ömründen eksilen...

Yas dediğin ne ki hele ki kaybetmişken en sevdiğini?

Gönlümün rotası.

Yüreğınse duayeni.

Aşkına hası bense en büyük hazzı inancımle hissettiğim, zikrettiğim fikrimde sunduğum hayatıma mahal veren neyse şükrettiğim ve sabrettiğim ve hamt ettiğim.

Ben insanım insan aklına sirayet eden her düşünceyi dört başı mamur düşünen.

Ben insanım insan:

Duygularını katık eden ruhuna ve düşüncelerine mahal veren her fıkre ve bilgiye duyduğu sarsılmaz inançla.

Mahsulüyüm sevdanın:

Bir ana bir babanın ilk göz ağrısı ve tek kızı.

Ben insanım insan, ya, sen?

Dostum dediğim ve düşman bilmediğim nerede ise herkes oldu madem şimdi yasım ve başımı yasladığım o Ulu Çınar gölgesinde huzurla uyuduğum yol kenarım ve pervazım ve köşem ve bucağım aşkı şiar edindiğim şahsına münhasır insan gibi insanım.

Ben insanım sözcükleri olan.

Ben insanım gınahtan korkan.

Ben insanım insan kul hakkı yemediğim kadar rızkıma göz dikene de elbet eserim rüzgâr gibi yeri geldi mi susarım çünkü havale ettiğimdir yüce Mevla.

Ben insanım çiğ süt emdim ama anamdan emdiğim süt de burnumdan geldi.

Ben insanım insan, nifak sokmayan.

Gıybetin hası ne ki?

Ben ki yaşadım en kötüsünü iftiranın.

Gıybetin de ötesi çomak sokuldu bir kere ruhuma.

Yüreğimde yaşar yaşatırım aşkı Allah öğretti bana sevebilmeyi sonra rahmetli anam.

Esmedim gürlenedim hep içime yağdım ve yağdı başıma dolu.

Ben ki sevgi ile dopdolu...

Ben ki sevgiyi yol bildiğim nimet bildiğim, Allah rızası için sevip de yürekten dilediğim.

Yorganım var benim ve kavgası var zalimin.

Yorgan gitse de kavga bitmeyecek çünkü o yorgan benim tek servetim ve ocağım ve kubbem ve kulem ve kalem ve kalemim de...

Namusuma kefilim sözüme de kendime de.

İffetimle yaşadım gerekirse ölürüm yemin ederim ki tüm şerefimle.

Bir ana babanın kızırım ama yeri geldi mi: ülkem için, Mehmetçik kesilirim pembe kimliğimle ve korkmadan da korurum vatanımı nasıl ki vatanım; benim tüten ocağım benim namusum benim dergâhım...

Rengim beyaz gel gör ki:

Utandığımda pembeleşir yanaklarım çünkü ar bilirim çünkü şeref bilirim bana öğretilenleri ve ben anamın kızırım, onun yolunda ama asla da ezilmeyeceğim bir HİÇ olanların uğruna.

Yanıyorum.

Yaşıyorum.

Beni yoktan var eden İlahi Güce tapıyorum:

Tek taptığımdır Mevla'm ne kula kulluk ederim ne de kölesi olurum zalimin çünkü ben insanım hem de insanın en has' ı olmak uğruna gecesini gündüzüne katan.

İnsanım:

Alabildiğine mert yeri geldi mi sert eden bir yelim belki de rüzgârın kızımı aklıma estiğinde hem yazırım hem severim ama en çok Rabbimi...

İnsanım ben insan yaratılmış en akıllı varlık ve bir o kadar aciz ve tüm hiçliğimle sadece Rabbime meylederim sadece O'ndan isterim mademki haznesi geniştir.

Ben insanım sadece insan:

Ya, sen, dostum?